

Nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen.

(Gewijzigd Ontwerp van Wet; Eindverslag.)

het meel voor elk brouwsel in ééns in de roerkuip gestort. Doch er wordt maar één aftreksel genomen; terwijl men bij de gewone wijze van brouwen onderscheidene opvolgende aftreksels neemt, zoodat in eene kuip van dezelfde grootte veel meer meel kan verwerkt en toch slapper bier vervaardigd worden.

Zoover bekend is wordt hier te lande geen melasse, aardappelstroop of andere soortgelijke grondstof tot vervaardiging van bier gebruikt. Aan de opmerkingen hieromtrent, en omtrent het mogelijke gebruik van ongebroken graan, is echter door aanvulling der redactie gevolg gegeven.

Ten aanzien van den naderen aandrang bij dit artikel, om de belangen der kleine bierbrouwerijen niet uit het oog te verliezen, kan de verzekering slechts worden herhaald, bij § 2 dezer memorie daaromtrent gegeven.

Art. 2. Nopens de bedenkingen, bij de aanmerkingen op dit artikel op nieuw aangevoerd tegen het verleenen der bevoegdheid, daarbij voor de uitvoerende magt gevraagd, wordt verwezen naar hetgeen te dien aanzien bij § 2 dezer memorie reeds is geantwoord. De meening, dat het toekennen dezer bevoegdheid, naast die van de tweede alinea van art. 1, overbodig zou zijn, is niet juist. Krachtens deze alinea kunnen wél de vereischte uitzonderingen worden toegelaten op de artt. 2 en 16 der wet van 1822, als regtstreeks in verband staande met de bepalingen omtrent het meelverbruik, doch niet op andere bepalingen dier wet, ofschoon dit voor de bierbrouwers die op grootere schaal werken even noodzakelijk is. Men wijst hier, onder andere, op de bepalingen ten aanzien van den tijd en de wijze waarop de aangifte der werkzaamheden moet worden gedaan (art. 13), en van den tijd van aanvang en afloop van sommige werkzaamheden (art. 18). Deze uitzonderingen zijn thans bij administrative beschikkingen toegestaan. Ook zijn een aantal vergunningen bij dergelijke beschikkingen verleend, om, met afwijking van de artt. 8 en 10, roerkuipen te bezigen beneden het vastgestelde minimum van grootte, en om roerkuipen door middel van zoogenaamde »tapoenen» (openingen die naar willekeur kunnen worden geopend of gesloten) in te rigten om te kunnen gebruikt worden tot op verschillende hoogten.

Art. 3. Het is de bedoeling om den bierbrouwer telkens te laten kiezen, naar welken maatstaf hij verlangt aangeslagen te worden.

Art. 4. Daar hier alle overtredingen, groote en kleine zonder onderscheid, in dezelfde strafbepaling worden begrepen, is de bijvoeging eener bepaling als die van de tweede alinea noodig, ook om verband te houden met de bepalingen der oorspronkelijke wet, waarbij tegen de overtredingen, welke onder de genoemde alinea vallen, zelfs tegen sommige die de regter waarschijnlijk niet daaronder zou rangschikken, insgelijks eene vaste boete van f 400 is vastgesteld. (Zie de wet van 1822, artt. 2, 9, 10, 11, 13, 14, 16, 17, 21 en 22.)

Wat de beteekenis betreft, waarin het woord »ontduiking» moet worden opgevat, spreekt het wel van zelf dat hier alleen moet gedacht worden aan handelingen, door welke de schatkist regtstreeks wordt benadeeld. Het opzet evenwel is zelden of ooit te bewijzen. Bestaan redelijke gronden waarop kan worden aangenomen dat eene overtreding zonder bedriegelijke bedoelingen is begaan, of valt dit zelfs maar min of meer te betwijfelen, dan wordt de bekeurde steeds tot transactie toegelaten of hem kwijtschelding verleend.

Art. 5. De redactie is thans in dien geest gewijzigd, dat de voorgedragen bepalingen na 31 December 1870 hare kracht verliezen. Deze termijn is niet te lang gesteld; niet dadelijk toch zullen de nieuwe wijzen van werken algemeen gevolgd worden. Tot het verrigten van voldoende proefnemingen en vergelijkingen zijn daarom twee jaren niet te veel. Rekent men daarbij den tijd, benoodigd voor het stellen en onderzoeken, ook bij de Raad van State, van het wets-ontwerp tot herziening dezer bepalingen, dan zal dit niet voor het laatst van 1869 of het begin van 1870 kunnen ingediend worden. Evenwel wil de Regering gaarne de verzekering geven dat zij dien termijn niet zal afwachten, indien nader mocht blijken dat de vereischte gegevens spoediger voorhanden zijn.

Bij deze memorie wordt een gewijzigd wetsontwerp overgelegd, waarin ook gevolg is gegeven aan de aanmerkingen op den considerans.

De Minister van Financien,

R. J. SCHIMMELPENNINGK.

[58. 6.]

GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

WIJ WILLEM III, ENZ.

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is, in verband met de wetten van 2 Augustus 1822 (*Staatsblad* n°. 32) en van 15 Mei 1859 (*Staatsblad* n°. 38), nadere bepalingen vast te stellen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1.

De accijns op de binnenlandsche bieren kan, in plaats van naar de inhoudsruimte der belastbare werktuigen, worden geheven naar den maatstaf van *drie en een halven cent* per pond gewoon ruw moutmeel, dat tot het vervaardigen van bier wordt gebruikt. Bij het gebruiken van ander ruw of ongebuild meel, of van gebroken of ongebroken graan, is daarvoor dezelfde accijns verschuldigd.

Indien eene andere voor de wijngisting geschikte grondstof dan graan wordt gebruikt, kan de accijns mede worden geheven tot het voormelde bedrag, voor eene hoeveelheid grondstof, welke evenveel alcohol kan opleveren als een pond gewoon ruw moutmeel.

De bepalingen, noodig voor de heffing volgens dit artikel, worden door Ons vastgesteld.

Art. 2.

Wij behouden Ons voor om, onder de noodige bepalingen tegen misbruik, ook andere afwijkingen toe te staan van de wettelijke voorschriften omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen, wanneer dit in het belang van den betrokken tak van nijverheid noodig blijkt.

Deze afwijkingen strekken zich echter niet uit tot het bedrag en den grondslag van den accijns.

Art. 3.

De verordeningen, krachtens deze wet uit te vaardigen, zijn van toepassing op alle fabrikanten, die dit blijkens eene bij den betrokken ontvanger der accijnsen in te leveren schriftelijke verklaring verlangen.

Art. 4.

Overtreding van hetgeen door Ons krachtens art. 1 of 2 wordt voorgeschreven, wordt gestraft met eene boete van *vijftig* tot *vier honderd gulden*.

Het maximum dezer boete wordt steeds toegepast, wanneer de overtreding ontduiking van den accijns ten gevolge heeft gehad of bij ongestoorden voortgang had kunnen hebben.

Art. 5.

Deze wet blijft van kracht tot den 31sten December 1870.

Lasten en bevelen, enz.

[58. 7.]

EINDVERSLAG *der Commissie van Rapporteurs voor het bovengenoemd Ontwerp van Wet*; uitgebragt in de zitting van den 17den Mei 1867.

De Commissie van Rapporteurs voor het ontwerp van wet houdende nadere bepalingen omtrent den accijns op de binnenlandsche bieren en azijnen heeft kennis genomen van de Memorie van Beantwoording, door de Regering betrekkelijk dat wetsontwerp ingezonden, en is van oordeel, dat daaromtrent geene nadere overweging in de afdelingen wordt vereischt. Tevens heeft zij gemeend, zich van het uitspreken van een eigen oordeel omtrent de in dat stuk behandelde punten te kunnen onthouden.

Regt van zegel op buitenlandsche schuldbrieven.

(Koninklijke Boodschap; Ontwerp van Wet; Memorie van Toelichting.)

Aldus vastgesteld bij de Commissie van Rapporteurs, den 16den Mei 1867.

GULJÉ.
PIJNAPPEL.
VAN DELDEN.
VAN NISPEN VAN SEVENAER.
GEERTSEMA.

[73. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP *ingekomen in de zitting van den 14den Mei 1867.*

MIJNE HEEREN!

Hiernevens bieden Wij U ter overweging aan een ontwerp van wet betrekkelijk het regt van zegel op buitenlandsche schuldbrieven.

De bij dat wets-ontwerp gevoegde toelichtende memorie bevat de gronden, waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gravenhage, den 7den Mei 1867.

WILLEM.

[73. 2.]

ONTWERP VAN WET *betrekkelijk het regt van zegel op buitenlandsche schuldbrieven.*

WIJ WILLEM III, ENZ.

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is de bepalingen omtrent het zegelregt op buitenlandsche schuldbrieven enz. te wijzigen,

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. 1.

De eerste zinsnede van lit. c van art. 2 der wet van den 24sten December 1856 (*Staatsblad* n°. 130), eindigende met het woord: » zijnde », wordt ingetrokken en vervangen door het navolgende:

» c. wanneer de negotiatie of geldleening buiten 's lands is geopend en de voorschreven effecten buiten het Rijk zijn opgemaakt, maar in het Rijk in omloop worden gebracht en tevens hier te lande de stukken zelve aflosbaar of de intresten of dividenden betaalbaar zijn gesteld, of wel deze aflossing of betaling in het Rijk geschiedt nadat dit in het openbaar is aangekondigd.

Art. 2.

Van de stukken bij art. 1 bedoeld, welke vóór de invoering dezer wet zijn uitgegeven zonder dat daarvan het zegelregt is betaald, moet het bij art. 2 der wet van den 24sten December 1856 (*Staatsblad* n°. 130) vastgestelde zegelregt voldaan worden vóór dat eenige aflossing op de hoofdsom of de eerste betaling van rente of dividend na de invoering dezer wet hier te lande plaats heeft.

Art 3.

Bij overtreding dezer wet is het laatste lid van art. 2 der wet van den 24sten December 1856 (*Staatsblad* n°. 130), het tweede gedeelte van n°. 3 van art. 32 en art. 36 der wet van den 3den October 1843 (*Staatsblad* n°. 47) toepasselijk.

Lasten en bevelen, enz.

[73. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Art. 2, n°. 5, lit. c, der wet van 24 December 1856 (*Staatsblad* n°. 130) verklaart het daar vermelde zegelregt op aandeelen in leeningen ten behoeve van vreemde mogendheden enz. mede verschuldigd van buiten 's lands opgemaakte aandeelen in eene buiten 's lands gesloten leening, wanneer de beide volgende omstandigheden zamen treffen: 1°. dat die aandeelen hier te lande door daartoe *gequalificeerde* huizen of personen zijn uitgegeven; en 2°. dat in het Rijk de interesten betaalbaar of de hoofdsommen aflosbaar gesteld zijn.

Sommige onzer bankiershuizen, in het denkbeeld verkeerende dat de verbodsbepaling van het slot van art. 8 der wet van 21 Augustus 1816 (*Staatsblad* n°. 33), uit welke wet de thans bestaande wetsbepalingen op dit stuk zich van lieverlede hebben ontwikkeld, vervangen was door de verplichting tot betaling van zegelregt, hebben de aangehaalde bepaling uit de wet van 1856 in dien zin opgevat en toegepast, dat zij het zegelregt moesten voldoen zoodra zij met de rentebetaling of aflossing van die aandeelen belast waren of de te hunnen kantore te doene rentebetaling of aflossing aankondigden, al waren de aandeelen hier ook niet door daartoe *gequalificeerde* huizen of personen uitgegeven.

Van zeer vele bewijzen van aandeel in vreemde geldleeningen, waarvan hier te lande de rente of de hoofdsom betaalbaar was gesteld, maar die hier te lande niet door daartoe *gequalificeerde* huizen of personen waren uitgegeven, is dan ook door deze bankiers tot dusver 't zegelregt steeds getrouw voldaan, wanneer men wist dat hier te lande de hoofdsom afgelost of de rente betaald zou worden. Sedert eenigen tijd hebben echter andere bankiershuizen de bewijzen van aandeel in het zoo even bedoelde geval *niet* doen zegelen, en niet zelden ziet men thans de betaling van rente-coupons en de aflossing van buitenlandsche schuldbrieven bij hier te lande gevestigde bankiers in de nieuwsbladen aangekondigd, terwijl het bekend is dat die schuldbrieven ongezegeld zijn.

Het valt niet te ontkennen dat de letter der wet daartoe aanleiding geeft.

Indien deze toestand voortduurt en de wet onveranderd blijft, dan spreekt het van zelf dat die huizen, welke het zegelregt tot dusver in weerwil van het ontbreken van het sub 1°. vermelde vereischte betaalden, die betaling in het vervolg zullen staken. Doen zij dit, dan zal het zegelregt op buitenlandsche schuldbrieven, dat over de laatste vijf jaren gemiddeld f 79 000 per jaar opbragt, voor een zeer belangrijk gedeelte, zoo niet geheel, voor de schatkist verloren gaan.

Door de instandhouding der wetsbepaling zoo als zij nu luidt zou dus de schatkist eene aanzienlijke jaarlijksche bate verliezen, en zou het doel van de wet niet bereikt worden, daar het nimmer de bedoeling van de wetgever heeft kunnen zijn, buitenlandsche obligatien of aandeelen, waarvan de rente of de aflossing (hetzij ter voldoening aan den inhoud der stukken zelve, hetzij ten gevolge van de omstandigheid dat een ingezeten zich bij openbare aankondiging met de betaling daarvan heeft belast) hier te lande betaald wordt, *wel* aan het zegelregt te onderwerpen, wanneer de negotiatie door een huis binnen het koninkrijk is gesloten, en *niet*, wanneer dezelfde soort van aandeelen of obligatien van elders zijn aangevoerd om hier te lande geplaatst te worden. Dit zoude tot eene groote ongerijmdheid leiden. De deelneming tot eene operatie wordt, zoo als thans veelmaals geschiedt, te gelijk op verschillende plaatsen, dus ook buiten 's lands, opengesteld. Op de stukken, waarvoor in Nederland is ingeschreven, wordt het zegelregt betaald, en diezelfde soort van stukken van deze negotiatie, waarvan de rente en aflossing op verscheidene plaatsen en dus ook in Nederland betaalbaar zijn gesteld, of waaromtrent later aangekondigd wordt, dat de rente en aflossing hier zal worden betaald, doch waarvoor elders is ingeschreven, zouden, na hier ter markt gebracht te zijn, vrij van het regt blijven, al wordt daarop hier ook de rente betaald of de hoofdsom afgelost. Bovendien, waaraan zou men onderkennen of de stukken afkomstig zijn van de Nederlandsche of van de buitenlandsche inschrijvingen?

Het zou moeilijk zijn een middel te bedenken, meer geschikt om buitenlandsche inrigtingen ten koste van den Nederlandschen handel te begunstigen.

De instandhouding der wetsbepaling zou daarenboven onbillijk werken ten aanzien van alle binnenlandsche leeningen, waarvan de bewijzen steeds door het zegelregt getroffen worden, daar zij die binnenlandsche leeningen tegenover elke buitenlandsche lee-